

Σε τραχύ γεῦμα με τεντωμένο τόξο καλεῖς
Τὸν πεινασμένο μετὰ ἀπὸ μακρὸν θαλασσινὸ ταξίδι.
Στενὸ κρεβάτι γιὰ φιλοξενία εἶν' ἡ κοιλιὰ τῶν ὄρνιων.
Ἄν ἤξερα πῶς ἐδῶ με τόξα τὸν καλεσμένο
Περιποιοῦνται καὶ τὰ πουλιὰ μετὰ τὴν σάρκα του
Θὰ γύριζα ἀπαρατήρητος ἀπὸ ἕναν τέτοιο ξενοδόχο
Τὴν πλώρη στὴν ἀρμυρὴ θάλασσα, περισσότερο
φιλόξενη.
Τὸ νησί σου θὰ ἀφήνα σὲ σένα, ἐσένα στὸ νησί σου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἦχος, ποῦ μοῦ ἔταν ἀγαπητός. Γλώσσα, πολὺ καιρὸ
στερημένη.
Μ' αὐτὴν ἔβγαλα τὴν πρώτη λέξη ἀπ' τὸ στόμα μου
Μ' αὐτὴν τοὺς χίλιους μου κωπηλάτες παρότρυνα
Τὰ χίλια δόρατα στὴ μάχη ὀδηγοῦσα.
Μισητὴ τόσο πολὺ καιρὸ ὅσο καὶ στερημένη. Κι ἀκόμη
πιὸ πολὺ.
Γιὰ καιρὸ τὴν ἀκουγα μόνο ἀπὸ τὸ στόμα μου
Ὅταν ὁ πόνος μοῦ ξερίζωνε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια τὴν
κραυγή.
Μ' ἀπάθεια οἱ βράχοι πίσω τὸν ἔστελναν
Μετὰ τὴ φωνή μου πολλαπλή, στ' αὐτὴ μου.
Τ' αὐτὴ μου ποθεῖ μιὰν ἄλλη φωνή.
Ζῆσε λοιπόν, γιατί ἔχεις μιὰ φωνή
Μίλα, Ἕλληνα. Μίλα γιὰ μένα τὰ χειρότερα, μίλα
Γιὰ τοὺς ἐχθροὺς μου καλά. Ὅ,τι θέλεις.

Πές ψέματα, Ἕλληνα. Πάρα πολὺ καιρὸ δὲν ἔχω
ἀκούσει ψέμα.
Ποῦ εἶν' ἀραγμένο τὸ καράβι σου; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
Γιὰ ποῦ;
Μὲ ποιὰν ἀποστολή; Ἐχεις ἀποστολή;
Ἐέρεις τί στέκει μπρὸς σου, ξένο ἀπέναντι στὸν ἑαυτό
του
Σ' ἕνα ποδάρι πάνω, τ' ἄλλο ὀλόκληρο σάπιο κρέας;
Στοὺς ἐχθροὺς μου ἀνάμεσα, δὲν σ' εἶδα
Καὶ βέβαια ἀμούστακος ἐσὺ δὲν κουβαλᾷς τὰ ὅπλα
Τόσο καιρὸ ὅσο κουβαλᾷω ἐγὼ τὸ μαῦρο πόδι.
Ὅμως τὸ ξέρω, οἱ γλῶσσες τοὺς εἶναι ἐπιτήδειες
Τόσο ποῦ καὶ τὴ σκιά τῆς σκιάς μου νὰ μαυρίζουν
Ἀκόμη κι ἐκείνη τῶν ἀγέννητων καὶ τῶν πεθαμένων.
Λέγε, τί ψέματα σοῦ ἀνέθεσαν
Σὲ τί ἐγκλημα τὸ χέρι σου δανεῖζεις;
Ἄν οἱ φονιάδες μου βρίσκουν πάρα πολὺ τὸ χρόνο μου
Μήπως ἐσὺ σὰν αἰμοβόρο σκυλιὰ πίσω ἀπὸ τὸ κόκκινο
χνάρι
Ἐρχεσαι τὸ πολυχτυπημένο ἀγρίμι νὰ ξεκάνεις
Πρὶν αὐτὸ νὰ ξεσκίσει τὸ λαρύγγι τῶν σκυλιῶν τοὺς;
Πνοὴ γιὰ τὴν ἀλήθεια θέλω νὰ σ' ἀφήσω.
Κατὰ τρεῖς λέξεις ἄς μακρύνει ἡ ζωὴ σου. Πές τες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἐένος μοῦ εἶσαι, ἡ δυστυχία σου ἀγνωστή.
Ἄθῶο στὰ ὄρνια θὰ μ' ἔδινε τὸ βέλος σου.